

Dilema slečny Petry: K TABULI nebo NA KURT?

Zvedala nad hlavu lesklý talíř pro wimbledonskou vítězku a možná si na to vzpomněla. Tenisová šampionka Petra Kvitová jako dítě snila o docela jiné kariéře. O kariéře před černou tabulí s bílou křídou v ruce. Jak se to zdá dávno! Teď v obávané levačce drží raketu a mlátí do míčku se silou, která soupeřkám nahání strach.

FOTO: ČTK

Dvě velké modré oči se na krátkou chvíli zavřely. Malá slečna z Fulneku si za sklopenými víčky malovala svět, do kterého chce jednou vyrůst: Třída plná žáků, hodina matematiky, před tabulí paní učitelka. Paní učitelka Petra Kvitová. Svěřuje se s tím pak i kamarádkám: „Víš, až budu velká, chci učit. Jako táta.“ Uvážlivý otec Jiří je tenkrát pár let po revoluci kantorem zeměpisu, tělocvikem a právě i matematiky. Když je čas, chodí na trochu zastrčené tenisové kurty bez sprch a toalet pomáhat s tréninkem capartů. Bývalého volejbalistu těší, že se Pěta zamilovala do říše čísel a množin, bez mučení jí ale vštěpuje i lásku ke světu zamazanému oranžovými antukovými šmouhami. Do malinké a trochu nejisté ručky vtiskne raketu už když jsou holce tři roky. Poctivou dunlopku, dodnes leží na památku ve skříni. Ten čiperný špunt jí má nejdřív spíš na opírání. Táta ale dcerku už zakrátko postaví doprostřed všech těch rovných lajn a opatrně směrem k ní nadhodí žlutý míček. Tumáš a ukaž se! Jasně, že to trvá. Ale Petru to baví, to je

poznat hned. Tenisák už brzy létá ladně přes síť, sem a tam. Pink, pink, pink. Jedna rána, druhá, třetí. Kdo ví, třeba mohl mít Fulnek po Janu Amosu Komenském dalšího znamenitého pedagoga. Třeba. Místo toho pod krásným zámekem ze 16. století pomalu vyrůstá osobnost v úplně jiném oboru. Na svět se pořád dívá svými velkýma očima, v nich už ovšem dávno hraje jiný sen: stát se úspěšnou tenistkou, vyhrát něco pořádného, být jako, jako... jako třeba Navrátilová. Ať to znamená jakoukoliv loptu. Její vrstevnice doma mlsají cukrátkami a strojí vánoční stromek, ona trénuje. Později si dávají první nesmělá rande a potají usrkávají ze světácky pojmenovaných nápojů, ona trénuje. Dospívají proflámované noci, ona trénuje. Snad to zní fádne, blondaté dívce však žádný rozjetý mejdan nemůže vynahradit zábavu, kterou zažívá na hřišti. „Na diskotéce nebyla ani jednou. Myslím, že jí to dvakrát nebavilo ani na plesu od gymnázia,“ popisuje táta. Vede jí až do jejich šestnácti let, to už se o ní ví. Dávno jí na turnajích nepíšou jako Quitovou. Neptají se, co je to za cizokraj-

FOTO: EPA

FOTO: ČTK

né příjmení. První článek v novinách vychází o Petře v jejích devíti letech. Někdy v té době jí chtějí vzít do moravské tenisové univerzity v Prostějově, táta ale nechce nic uspěchat. Tenisový samouk vtouká děvčeti do hlavy pokoru a taky kterak se nesesypat v tíživých momentech. Obojí se jí bude tisíckrát hodit, ať už na větrem profičeném moravském plácku pod šumícími topoly nebo na wimbledonském centrkurtu. Jen jedno se mu nedaří – udělat z ní na kurtu drzejšího lumpa. „Ona taková prostě není,“ vysvětluje. „Říká mi: Když vidím, že míček od soupeřky byl dobrý, nebudu tvrdit opak. Nechci ji ošidit. To by mě netěšilo.“ Tátovy lekce končí dva roky před dosažením její dospělosti. Teprve tehdy Jiří Kvitova svolí: „Teď to zkus v Prostějově.“ V hanáckém městečku vedle sebe vyrůstají talenti jak hrom – s Kvitovou třeba Tomáš Berdych, za tak vybranou partu by se nestyděla ani Bollettieriho akademie na Floridě. Ostatně že je Petra velká hráčka, o tom si brzo šuškájí i právě v Americe. Zkraje roku 2008 se Kvitová představuje dospělmu tenisu, o měsíc později už její jméno hřmí z novin po celé planetě – to

když v Memphisu senzačně poráží Venus Williamsovou. Byl to její první zápas proti hráčce světové desítky a hned takový sukses! „Tahle holka se jednou může dostat vysoko,“ tvrdí bývalá tenistka Petra Píchalová Langrová. A má recht. Ještě ten samý rok se snaživá slečna dostává až do osmifinále Roland Garros, táta doma marně potlačuje slzy. V následujících měsících to není vždycky tak sladké, tenistku trápí bolavý kotník. Přesto vyhraje turnaj v Hobartu, na US Open zničí jedničku Safinovou. A pak přijde Wimbledon 2010. Na trávě, dosud zpropadeně nepřijemném povrchu, se prokouše až do semifinále, kde jí ve dvou setech zastaví Serena Williamsová. „Tuhle Češku je třeba brát vážně,“ píše The Guardian. Prorocká slova! Trvalo pouze rok, než je rodačka z Fulneku definitivně potvrdila. Už coby zaláskovaná a o poznání hubenější vítězka turnajů v Brisbane, Paříži a Madridu. Pink, pink, pink. Jedna rána, druhá, třetí. Zkraje července 2011 se dvě velké modré oči zase na krátkou chvíli zavřely. Patřily wimbledonské vítězce. (luk)